

Брюкселските потайности

На Уейн Коутс

На Мавриций най-трудно общувах с белите от субекваториална Африка. Там са бившите крепости на расизма – Зимбабве, Намибия и ЮАР. Някои от индивидите, родени по онези ширини, ме считаха за „полезно изкопаемо“ поради невежество; други, също толкова невежи, ме подозираха в разпространение на комунистически идеи. Трети не ме харесваха, защото дружах с много от местните. Но тук-там по някой се престащаваше и водеше челядта си на гости, да видят що за хора са българите и „имат ли почва сред нас“... Иначе най-близки станахме със семейството на колега канадец, четвърт чероки и едни дребнички швейцарци (почти италианци) от Лугано.

Уейн дойде в компанията година и нещо след мен. Чисто бял зимбабвиец – висок, русоляв и синеок. И доста начетен. Съмнявам се, че някога въобще е бил расист; когато Робърт Мугабе е взел властта в неговата родина, Уейн вероятно се е разхождал прав под масата...

Сприятелихме се още докато бях втори пилот. Няколко пъти летяхме заедно и намерихме общи теми за разговор. Заради дългите полети в „Еър Моришъс“ екипажът обикновено се състоеше от командир и двама втори пилоти. Той живо се интересуваше от България, а аз му разправях за полетите ми до Хараре едно време и приключенията в хотел „Манимайтапа“¹. После започна редовно да излиза с нас на моторницата до рифа. Пък и приятелката му и жена ми се харесаха...

В началото на 2002-ра с него направихме последните два полета на „Еър Моришъс“ до Брюксел в два последователни петъка. Помня ги

¹ Хотел Мопоматара в центъра на Хараре беше известен сред екипажите на „Балкан“ като „Манимайтапа“. Бел. авт.

много добре, времето беше доста неприятно – с поледица и ураганен вятър откъм Северно море. На първия полет ми откраднаха чисто новите авиаторски слънчевки „Serengeti²“, за които се бях изръсил сто и шейсет австралийски долара предния месец в Мелбърн. Просто си ги забравих на барчето в стаята във великия „Хилтън Гран Плас“ и докато се обадя от летището, вече им бяха поникнали крачета...

Втория го помня още по-добре, защото с Уейн станахме герои в една колкото неприятна, толкова и забавна история в баш центъра на столицата на Европа. Нея ще ви разкажа сега, скъпи читатели!

Както споменах по-горе, кацането си беше сериозно изпитание след близо дванайсетчасовия полет от Мавриций и с Уейн се разбрахме да подремнем, а после да излезем за късна вечеря и нощна разходка из Брюксел. Третият пилот беше индиец и нито пиеше, нито ядеше месо. Определено щеше да му е скучно с нас!

Към осем без нещо се видяхме на рецепцията и направихме първи опит да излезем на улицата. Срещна ни стена от студ и ситен ръмеж, който се носеше почти хоризонтално и успяваше да се промъкне дори през крачолите на дънките, порядъчно опънати от ледения вятър. Тогава интернетът беше доста скъп лукс, а Гугъл – пеленаче. За сметка на това портиерът, изключително информиран и вежлив, ни упъти към най-близкото заведение с *moules frites*³, които разбираемо възнамерявахме да поливаме обилно с маес⁴.

Същият изключително вежлив портиер дори не направи опит да ни предложи чадър, макар че имаше под ръка дузина бройки. Вятърът просто щеше да ни го изтръгне от ръцете; пък и каква защита изобщо може да има срещу хоризонтални пръски... И двамата с Уейн не бяхме

2 Serengeti бяха единствения конкурент на RayBan сред пилотските очила преди две десетилетия и се разпознаваха по специфичния тъмнорозов филтър. Бел. авт.

3 Moules frites (фр.), миди с пържени картофи – знаково блюдо за белгийците през зимата. Пресни миди, според тях, се ядат само в месеците с буква “р” в името. Бел. авт.

4 „Maes“ е белгийска бира, по-малко популярна от „Leffe Blond“, но по-евтина и неотстъпваща по качество. Бел. авт.

подходящо облечени, затова в мен веднага се зароди идеята да се примири с хотелския ресторант в надежда времето да се пооправи по-късно вечерта и да можем да стигнем до най-близкия бар, без да станем мокри като пословичните котета... Младежът, упорит и непоклатим в избора си на традиционната брюкселска вечеря, бързо ликвидира моето разколебаване. Нахлупихме плетените вълнени шапки до очи, вдигнахме циповете на всесезонните якета до брадите и след втори, но успешен опит в преодоляването на стихията на вратите на Хилтъна, се втурнахме бегом към кръчмата три преки надолу по булеварда.

* * *

Салонът ни посрещна с ухание на влажни дрехи, разлята бира и евтини пурети (да, по онова време все още на много места по Европа се пушеше). За сметка на това беше приятно топло и мидите с пържени картофи буквално долетяха минута след двете халби. Аз си взех натюр, с целина и бяло вино, а Уейн избра провансалски – с доматен сос и мащерка. Двете тенджери не можаха да ни се опънат и скоро капациите се напълниха с планини от черупки. Повторихме и потретихме с маес-а. Белгийците са големи дяволи (неслучайно и на националите им от всякакви спортове викат така). Малката бира е 250 мл, а халбата – само 400, но ти я продават на цената на истинска, като в Германия например... Плащаш три, а пиеш малко повече от две и нещо с пяната. Хитро!

Тежестта в стомаха и лекото замайване в главата отново ме разколебаха и след като се разплатихме с чисто нови шумящи евро банкноти, предложих на Уейн да отложим бара за друг път.

- Какъв друг път бе, Дан? Ти забрави ли, че това ни е последният полет до Брюксел?

Съзнанието ми мигом се избистри. Ама, разбира се! По-добър повод да продължим вечерта по баровете просто не можеше да има. На следващия ден летяхме като пътници за Женева и трансферът ни беше чак рано след обяд. Пък и шибаният ръмеж беше спрял, а вятърът – осезаемо намалял. Типично за зимните фронтове откъм Северно море. Минават и заминават.

Свихме наляво по булеварда на императрицата и се отправихме към Стария град. След няма и стотина крачки преминахме пред крецяща неонова реклама с някакво неразбираемо фламандско име. Аз забавих крачка и дръпнах Уейн за ръкава:

- Виж к'во, дай да спираме тук. Ако на връщане ни хване следващата вълна на щорма, няма да се измъкнем, ще ни удави...

Младият зимбабвиец неохотно се спря, но намери резон в моите думи и се съгласи.

Заведението беше като тунел и почти празно. Широко не повече от три метра, то завършваше с тоалетна и сервизно помещение в някаква неопределима и смъртно видима далечина. На десетина крачки от входа барът правеше лека чупка и това създаваше ефект на пясъчен часовник. Точно на стеснението седяха две готини мадами.

- Good choice, Dan⁵! - усмихна се доволен Уейн.

Приблжихме се, разменихме по няколко уважителни думи и след като разбрахме, че не чакат никого, седнахме от двете им страни. Поръчахме си бира и предложихме на Грета и Ивон да ги почерпим, разбира се... Беше едва десет часа.

* * *

⁵ Good choice, Dan (англ.) – добър избор, Дан. Бел. авт.

Час и нови три бири по-късно заведението започна да се изпълва. Появиха се още няколко момичета, които бързо намираха теми за разговор с приходящите. Не можех да повярвам, че сме попаднали на подобно място в самия център на Брюксел; от друга страна, беше разбираемо. Всичките самотни мъже, командировани от близо и далеч и постоянно пребиваващи в столицата на Европа, имаха нужда от ласки. Естествено, нали?

Наведох се към Уейн зад гърба на Ивон и му прошепнах:

- Брат, тия са професионалистки! Здраво ще ни ожулят в центъра на Брюксел...

- Ник'ъв шанс. Досега за секс не съм плащал! - наду възмутено бузи хубавецът.

- Ще видиш, гаранция!

Ученото си е учено, но у дома казват: "Не питай старило, а питай патило".

Личеше, че на Уейн бирата му идва вповечето, но за разлика от мен той беше по-възбуден от всякога. Разправяше вицове и разни смешки от авиацията, на които Грета и Ивон отговаряха с премерен смях...

Скоро до него застана някакъв неприятен тип. Беше половин глава по-нисък, но два пъти по-широк в раменете. Държеше столчето на малката си бира с пръсти, отрупани в злато, на врата му се поклащаше синджир от подобен материал. Цветът на кожата му беше доста потъмен от този на зимбабвиеца, това се виждаше и на лошото осветление в бара. Местна мутра някаква...

Оказа се, че двете дами, аз и Уейн сме на нещо като пропускателен пункт във възловата част на заведението. Всички нови посетители, които се отправяха към вътрешността, търкаха гърбове с нас. Явно пречехме на бизнеса и пилеехме ценно време в час пик. Смигнах на Уейн и кимнах с глава към изхода, но той високомерно се направи, че не ме е

видял. Обръщайки се към Грета забелязах, че тя говори с поглед на неприятния тип отвъд колегата. Нещата не отиваха на добре.

Един клиент зад нас се пресегна за бира и в този миг мутрата грубо бутна Уейн, уж да направи място за протегнатата ръка. Това определено беше излишно, както и реакцията на Уейн, който отвърна на бутането с още по-силно свое. Мутрата го напсува на френски, което Уейн не разбра – и затова му се усмихна. Нагло. Последва ново сбутване и наместване пред бара. Мадамите се дръпнаха настрана. Опитах да разведря обстановката между сутеньора и моя човек с предложение за бира „от мен”, но изневиделица се появиха две горили, по-широки в раменете от двама ни с Уейн, взети заедно; хванаха колегата под мишниците и безцеремонно го завлякоха към изхода. Аз естествено понечих да ги последвам, но трета горилка се изпречи пред мен и развя сметката пред носа ми. Явно не бяхме желани повече в заведението. Разигравах етюда не за първи път. Извадих новите шумящи банкноти и платих. Удържаха си неприлично голям бакшиш...

Навън заварих Уейн подпрян на стената до водосточната тръба – поемаше дълбоко въздух.

- Game over. Time to go home⁶, – казах аз.

Последва цветиста зимбабвийска псувня, от която нищо не разбрах. Реших да го разпитам на сутринта. А той, типично по английски, се ухили все едно нищо не е било и тръгна към хотела.

В този момент си спомних за една случка в Бангкок от началото на деветдесетте. Командирът на полета на „Таром“⁷ завел екипажа в някакво заведение от по-долна категория на „Пат Понг“⁸ и на излизане отказал да плати огромната сума за шампанско, навъртяна от местните

6 Game over. Time to go home (англ.) – Играта свърши. Време е да се прибираме. Бел. авт.

7 Тагом – румънски авиолинии. Бел. авт.

8 Квартал на Бангкок със стриптийз барове и публични домове. Бел. авт.

девойки. На следващия ден изчезнал. Полицията го намерила полумъртъв два дни по-късно в някаква канавка...

Та с Уейн, зимбабвийчето, май извадихме късмет в онзи леденостуден зимен ден преди двайсет години в центъра на Европата.